

et. przekazała
Wojtawicz

++
WŁODEK Jadwiga

zam. Samojcowa (1833)

ps. "Keli me"
 "Jege"

1896 - 1975/

1920

AK

KG

1 Oddz.

3034 / WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — WKODEK Jadwiga

z domu Sencojcowa

3034 / WSK

I. Materiały dokumentacyjne

I/1 – relacja właściwa ✓ K. 17 s. 17

I/2 – dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora —

I/3 – inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację ✓ K. 8 s. 8-

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”):

III/1 – dot. rodziny relatora —

III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939 – 1945) —

III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 – inne... —

IV. Korespondencja —

V. Wypisy ze źródeł [tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”] ✓ 20

VI. Fotografie ✓ 208. I/1/1, II/4

I/1. Relacja Własna:

- Relacja Jedyni Włodek-Samojcowej oprac. i wykonanie przez M. Suleję i W. Mistela. Fotograf. Msp. (wydruk korekt.) z odwróceniem dopiskami E 2. K. 3, s. 1-3.
- Biogram z poprawkami. Msp. K. 3, s. 4-6.
- Biogram Włodek Jedyni oprac. przez E. Skerzys. Wydruk korekt. K. 3, s. 7-9.
- Relacja Włodek-Samojcowej Jedyni przygotowana przez K. Hojtonis od T. Szysiorowskiego - SPK Kraków, II. 2002. Wdruk korekt. K. 4, s. 10-13.
- Relacja J. 4. K. 4, s. 14-17.

Przyśięgli M. Sulej i W. Miszfel 11.02.1754/WSK-412/07/

12288

MSul/2/159

Jadwiga WŁODEK-SANOJCOWA (1896-1975)

Urodziła się 24 lutego 1896 r. we Lwowie jako córka Ludwika i Wandy z Bogdalskich.

W 1911 r. ukończyła 5-klasową szkołę wydziałową po czym wstąpiła do Państwowego Żeńskiego Seminarium Nauczycielskiego we Lwowie. W październiku 1915 r. zdała maturę seminaryjną. Od 1912 r. należała do skautingu. W latach 1916-1918 była wolną słuchaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. W październiku 1918 r. zdała egzamin dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie i wstąpiła na Wydział Filozoficzny UJK na geografię i przyrodoznawstwo.

Brała udział w obronie Lwowa w listopadzie 1918 r. Organizowała lotne placówki sanitarne złożone z harcerek Chorągwi Lwowskiej, a następnie pracowała w magazynie mundurowym. W kwietniu 1938 r. została odznaczona Medalem Niepodległości za udział w obronie Lwowa.

W 1920 r. została komendantką Lwowskiej Chorągwi Harcerek i organizowała z harcerek służbę pomocniczą kobiet dla Wojska Polskiego walczącego z bolszewikami.

W lutym 1921 r. zrezygnowała z funkcji komendantki Lwowskiej Chorągwi Harcerek aby dokończyć studia. Jednocześnie objęła stanowisko asystentki przy Katedrze Geofizyki i Meteorologii UJK. Jako uczennica prof. Eugeniusza Romera brała udział w przygotowaniu materiałów plebiscytowych na Górnym Śląsku i do wytyczenia wschodniej granicy Polski. Jeszcze podczas studiów, które ukończyła z tytułem doktora nauk filozoficznych w 1925 r. podjęła pracę zarobkową. W latach 1923-1927 była dyrektorką Gimnazjum SS. Nazaretanek we Lwowie. W 1927 r. uzyskała stopień nauczycielki szkół

średnich. W latach 1932-1934 sprawowała funkcję przewodniczącej Oddziału Lwowskiego Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii. W latach 1937-1939 była dyrektorką I Liceum Pedagogicznego Żeńskiego we Lwowie.

W dniu 14 sierpnia 1933 r. wyszła za mąż za kpt. Antoniego Sanojcę.

W listopadzie 1939 r. przedostała się do Warszawy, gdzie wstąpiła do SZP. Używała nazwiska Jadwiga Bogdalska i ps. Kalina. Objęła funkcję kierowniczkę Wydziału Opieki Podziemnej nad żołnierzami I Oddziału DG SZP oraz ich rodzinami. Następnie pełniła analogiczne funkcje w ZWZ i w AK. W styczniu 1940 r. została kierowniczką Wydziału „Rachuba” w I Oddziale SZP-ZWZ-AK kierowanym przez jej męża. Funkcję tę pełniła do wybuchu Powstania Warszawskiego.

W dniu 15 maja 1943 r. została zatrzymana podczas łapanki ulicznej i osadzona na Pawiaku skąd jednak zwolnioną ją po sprawdzeniu autentyczności dokumentów.

W pierwszym okresie Powstania Warszawskiego przebywała u boku męża. Od połowy sierpnia pełniła służbę sanitariuszki w szpitalach powstańczych Jana Bożego i na Długiej 7. W dniu 27 sierpnia 1944 r. została ciężko ranna w nogi podczas bombardowania szpitala.

W dniu 2 października 1944 r. została odznaczona Krzyżem Walecznych.

Po kapitulacji Powstania trafiła do obozu w Pruszkowie, a następnie do Bochni.

Z Bochni przedostała się do Krakowa, a następnie do Wieliczki by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Cały czas pozostawała w łączności z Komendą Okręgu Krakowskiego AK. Od stycznia 1945 mieszkała w Krakowie pod nazwiskiem Leokadia Kołodyńska. W 1948 r. przeniosła się do Warszawy. Początkowo pracowała w Zarządzie Miejskim, a od 1949 r. w redakcji pisma NOT „Inwestycje i Budownictwo”.

W 1956 r., po „rehabilitacji” męża – wieloletniego więźnia reżimu komunistycznego pozwolono jej wrócić do zawodu geografa. W latach 1957-1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od stycznia 1957 r. pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw, a od 1961 r. do emerytury w 1967 r. była sekretarzem redakcji „Prac Geograficznych”. Równocześnie była sekretarzem Warszawskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego.

Należała do ZUWoNiD, a następnie do ZBoWiD.

Była odznaczona Krzyżem Kawalerskim OOP.

W dniu 20 maja 1966 r. otrzymała od Głównej Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZBoWiD pozytywną weryfikację Krzyża Srebrnego Orderu Wojennego Virtuti Militari. ✓

Zmarła 8 września 1975 r. w Warszawie. Została pochowana na Cmentarzu Powązkowskim (d. wojskowym) w kwaterze II-C-28.

Źródła:

AZG ZKRPIBWP, syg. T-5387

CAW, syg. MN 22.IV.1938 (Sanojcowa Jadwiga z Włodków)

DW UdsKiOR, Wykaz Kapituły VM III RP, cz. 3, s. 661, poz. 12288.

Ney-Krwawicz M., Komenda Główna, s. 467.

Włodek J.M., Włodek-Sanojcowa Jadwiga (biogram), Małopolski Słownik Biograficzny Uczestników Działań Niepodległościowych 1939-1956, t. 4, Kraków 1999, s. 180.

Zagórski A., Zrzeszenie, t. 4, cz. 3, s. 620.

Zob. Ziemiańskie – Zeszyty – Włodkowie !!!!

D.W. Biogramem oprac. przez E. Skerskie, D.W. i E2] do III t. SI. VII kobiet Kato dyżyska MO Bogdaniska Fachrige, kompilacje przez Biome przez D.W. 1/19

WŁODEK Jadwiga zam. SANOJCOWA (1896-1975), żołnierz obrony Lwowa i wojny polsko-bolszewickiej, pierwsza komendantka Chorągwi Lwowskiej Harcerek, nauczycielka, od XI 1939 jako Jadwiga Bogdańska i „Kalina” pracowniczka Oddziału I DG SZP - KG ZWZ-AK, sanitariuszka w Powstaniu Warszawskim; geograf.

Jadwiga Włodek urodziła się 24 II 1896 we Lwowie jako jedna z dwóch córek ziemianina Ludwika i Wandy z d. Bogdalskiej. W 1911 ukończyła szkołę wydziałową i podjęła naukę w Państwowym Żeńskim Seminarium Nauczycielskim we Lwowie, należąc tam do harcerstwa. W październiku 1915 zdała maturę seminaryjną. W latach 1916-1918 była wolną słuchaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. W październiku 1918 zdała egzamin dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie i wstąpiła na geografię i przyrodoznawstwo Wydziału Filozoficznego UJK, nie przerywając działalności w harcerstwie. W listopadzie 1918 uczestniczyła w obronie Lwowa wraz z harcerkami Chorągwi Lwowskiej, organizując spośród nich służbę lotnych placówek sanitarnych. Za udział w obronie Lwowa otrzymała stopień harcmistrza RP. Mianowana także komendantką Chorągwi Lwowskiej Harcerek, w 1920 zorganizowała służbę kobiet dla WP, walczącego z bolszewikami. W 1921 zrezygnowała z pracy w harcerstwie i funkcji komendantki Chorągwi i kontynuowała studia, obejmując stanowisko asystentki przy Katedrze Geofizyki i Meteorologii UJK, którą kierował prof. H. Arctowski. Jeszcze podczas studiów, które ukończyła z tytułem doktora nauk filozoficznych w 1925, podjęła pracę zarobkową. W latach 1923-1927 była dyrektorką Gimnazjum ss. Nazaretanek we Lwowie i w 1927 uzyskała prawa nauczycielki szkół średnich. W latach 1932-1934 sprawowała funkcję przewodniczącej Oddziału Lwowskiego Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii, a od 1937 do 1939 była dyrektorką I Liceum Pedagogicznego Żeńskiego we Lwowie. W 1933 wyszła za mąż za kpt. Antoniego Sanojcę.

W listopadzie 1939 przedostała się ze Lwowa do Warszawy. Od tego czasu włączyła się do służby konspiracyjnej w SZP-ZWZ-AK. Jako Helena Bogdalska i Leokadia Kołodyńska ps. „Kalina” objęła funkcję kierowniczką Wydziału Opieki Podziemnej I Oddziału DG SZP. Następnie analogiczne funkcje pełniła w KG ZWZ-AK. Do jej zadań należała opieka nad więźniami – pracownikami Oddziału I i ich rodzinami, organizowanie pomocy dla uwięzionych, ewentualne wypłacanie ich rodzinom pieniędzy na paczki i na wykupywanie uwięzionych. W tym zakresie współpracowała z Oddziałem VII KG AK (Biuro Finansowe i Kontroli). Jednocześnie od stycznia 1940 była kierowniczką Wydziału Finansowego krypt.

2/15

„Rachuba” I Oddziału ZWZ – AK, którym kierował A. Sanojca ps. „Kortum”. Funkcję tę pełniła do wybuchu Powstania Warszawskiego. W dniu 15 V 1943 została zatrzymana podczas ulicznej łapanki i osadzona na Pawiaku, skąd jednak ją zwolniono po sprawdzeniu autentyczności dokumentów.

W pierwszym dniu Powstania Warszawskiego stawiała się przy ul. Senatorskiej w punkcie zbornym, a po reorganizacji obrony Starówki została przeniesiona do służby sanitarnej (od połowy sierpnia 1944) w szpitalach powstańczych im. Jana Bożego, a następnie na Długiej 7. Dnia 27 VIII 1944 została tam podczas bombardowania ciężko ranna. Wraz z rannymi żołnierzami przetransportowano ją kanałami do Śródmieścia. Po kapitulacji Powstania trafiła do obozu w Pruszkowie, a następnie do Bochni, skąd przedostała się do Krakowa i Wieliczki, by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Cały czas utrzymywała łączność z Komendą Okręgu Krakowskiego AK.

Kpt. Jadwiga Włodek-Sanojцова za czynny udział w wojnie o niepodległość Polski w 1920 została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Odznaczenie zostało zweryfikowane 20 V 1966 przez Główną Komisję do Spraw Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZBoWiD z nr. zaświadczenia DK-5665/W. Przedtem, w kwietniu 1938, została odznaczona Medalem Niepodległości za udział w obronie Lwowa. Dnia 2 X 1944 rozkazem personalnym KG AK odznaczono ją KW za *niezłomną postawę w walce z okupantem*. Odznaczona także KKOOP. Dnia 23 IX 1944 rozkazem Dowódcy AK została awansowana do stopnia kpt. WP.

Od stycznia 1945 mieszkała w Krakowie pod nazwiskiem Leokadia Kołodyńska. W 1948 przeniosła się do Warszawy i tam początkowo pracowała w zarządzie miejskim, a od 1949 w redakcji pisma NOT pt. „*Inwestycje i Budownictwo*”. Po „rehabilitacji” męża, wieloletniego więźnia reżimu komunistycznego, pozwolono jej wrócić do zawodu geografa. W latach 1957-1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od stycznia 1957 pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw Instytutu, a od 1961 była sekretarzem redakcji „*Prac Geograficznych*” i Warszawskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego. W 1967 przeszła na emeryturę. Należała do ZUWoNiD, a następnie do ZBoWiD. Zmarła 8 IX 1975 w Warszawie, pochowana na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (dawny wojskowy) w kwaterze II- C-28.

(także materiały od K. Wojtowicz)

APAK, T. 3034/WSKI; AZG ZKRPi BWP, sygn. T - 5387; Biogr. Baza Komp. Kraków, k. pers. 18218; CAW, sygn. MN 22 IV 1938 (Sanojcowa J. z Włodków); DW UdsK i OR, Wykaz Kapituły VM III RP, cz. 3, s. 661, poz. 12288;

Domańska, *Pawiak ...*, s. 93; *Harcerki 1939-1945*, s. 482; Ney-Krwawicz, *Komenda...*, s.467 (fot.); *PSB*, t. XXX IV; *Służba Polek ...*, cz. 2, s. 58; Trojanowska M., *Sanojcowa z Włodków Jadwiga*, w: *PSB*, t. XXXIV; Wesołowski, *Order VM... i PRL. Kaw. VM...* – brak wzmianki; Włodek J.M., *Włodek-Sanojcowa Jadwiga*, w: *Małopolski Sł. Biogr.*, t. 4, s. 180; Zawadzka, *Harcerstwo żeńskie na wschodzie...*, s. 23, 28, 30.

Biogram synecowemu przez E. Skewkę
kompilacja 10.07.107 2/1/7

Włodek Jadwiga zam. Sanojcowa (1896 - 1975), organizatorka pomocniczej służby kobiet podczas obrony Lwowa i wojny polsko - bolszewickiej, pierwsza komendantka Chorągwi Lwowskiej Harcerek, nauczycielka, jako Jadwiga Bogdańska i „Kalina” pracownik Oddziału I DG SZP - KG ZWZ - AK, sanitariuszka w Powstaniu Warszawskim; geograf.

Jadwiga Włodek urodziła się 24 II 1896 we Lwowie jako jedna z dwóch córek ziemianina Ludwika i Wandy z Bogdańskich. W 1911 ukończyła szkołę wydziałową i podjęła naukę w Państwowym Żeńskim Seminarium Nauczycielskim we Lwowie. W październiku 1915 zdała maturę seminaryjną. W latach 1916 - 1918 była wolną słuchaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. W październiku 1918 zdała egzamin dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie i wstąpiła na Wydział Filozoficzny UJK na geografię i przyrodoznawstwo. Od 1912 należała do skautingu (harcerstwa). Studiując, nie przerwała działalności w harcerstwie. W listopadzie 1918 uczestniczyła w obronie Lwowa wraz z harcerkami Chorągwi Lwowskiej, organizując spośród nich służbę pomocniczą - lotne placówki sanitarne. Za udział w obronie Lwowa otrzymała stopień harcymistrza RP. Mianowana także komendantką Chorągwi Lwowskiej Harcerek, w 1920 zorganizowała służbę pomocniczą kobiet dla WP, walczącego z bolszewikami. Aby dokończyć studia, w 1921 zrezygnowała z pracy w harcerstwie i funkcji komendantki Chorągwi. Studiując, w l. 1921-1922 objęła stanowisko asystentki przy Katedrze Geofizyki i Meteorologii UJK, którą kierował Henryk Arctowski. Jeszcze podczas studiów, które ukończyła z tytułem doktora nauk filozoficznych w 1925 (na podstawie pracy pisanej u Eugeniusza Romera), podjęła pracę zarobkową. W latach 1923 - 1927 była dyrektorką Gimnazjum ss. Nazaretanek we Lwowie. W 1927 uzyskała stopień nauczycielki szkół średnich. W latach 1932 - 1934 sprawowała funkcję przewodniczącej Oddziału Lwowskiego Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii, a od 1937 do 1939 była dyrektorką I Liceum Pedagogicznego Żeńskiego we Lwowie. Dn. 14 VIII 1933 wyszła za mąż za kpt. Antoniego Sanojcę.

W listopadzie 1939 przedostała się ze Lwowa do Warszawy. Od tego czasu włączyła się w działalność konspiracyjną w SZP - ZWZ - AK. Jako Helena Bogdańska (nazwisko rodowe matki) i „Kalina” objęła funkcję kierowniczką Wydziału Opięki Podziemnej I (Organizacyjnego) Oddziału DG SZP. Następnie analogiczne funkcje pełniła w KG ZWZ - AK. Do jej zadań

218

należała opieka nad więźniami – pracownikami Oddziału I i ich rodzinami, organizowanie pomocy dla uwięzionych, ewentualne wypłacanie ich rodzinom pieniędzy za paczki, wykupywanie uwięzionych. W tym zakresie współpracowała z Oddziałem VII KG AK(Biuro Finansowe i Kontroli). Jednocześnie od stycznia 1940 była kierowniczką Wydziału Finansowego krypt. „Rachuba” I Oddziału ZWZ – AK, którym kierował A. Sanojca ps. „Kortum”. Funkcję tę pełniła do wybuchu Powstania Warszawskiego. W dn. 15 V 1943 została zatrzymana podczas ulicznej łapanki i osadzona na Pawiaku, skąd jednak ją zwolniono po sprawdzeniu dokumentów.

W pierwszym dniu Powstania Warszawskiego stawiała się przy ul. Senatorskiej w punkcie zbornym wyznaczonym przez szefa Oddziału I KG AK płk. A. Sanojcę . Po reorganizacji obrony Starówki przeniesiono ją do służby sanitarnej (od połowy sierpnia 1944)w szpitalach powstańczych im. Jana Bożego, a następnie na Długiej 7. Dn. 27 VIII 1944 została tam ciężko ranna w nogi podczas bombardowania. Wraz z transportem rannych żołnierzy przetransportowano ją kanałami do Śródmieścia. Dn. 23 IX 1944 rozkazem Dowódcy AK została awansowana do stop. kpt. WP.

Kpt. Jadwiga Włodek - Sanojцова za czynny udział w wojnie o niepodległość Polski (1920) została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari*. Odznaczenie zostało zweryfikowane 20 V 1966 przez Główną Komisję do Spraw Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZB o W i D. W kwietniu 1938 została odznaczona Medalem Niepodległości za udział w obronie Lwowa. Dn. 2 X 1944 rozkazem personalnym KG AK odznaczono ją KW *za niezłomną postawę w walce z okupantem*. Odznaczona także KKOOP.

Po kapitulacji Powstania trafiła do obozu w Pruszkowie, a następnie do Bochni, skąd przedostała się do Krakowa i Wieliczki, by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Cały czas utrzymywała łączność z Komendą Okręgu Krakowskiego AK. Od stycznia 1945 mieszkała w Krakowie pod nazwiskiem Leokadia Kołodyńska. W 1948 przeniosła się do Warszawy. Początkowo pracowała w zarządzie miejskim, a od 1949 w redakcji pisma NOT pt. *„Inwestycje i Budownictwo ”*. Po rehabilitacji męża pozwolono jej wrócić do zawodu geografa. W latach 1957 – 1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od stycznia 1957 pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw Instytutu, a od 1961 do emerytury w 1967 była sekretarzem redakcji *„Prac Geograficznych”* i Warszawskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego. Należała do Z U W o N i D, a następnie do ZB o W i D. Zmarła 8 IX 1975 w Warszawie i spoczywa na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (dawny wojskowy) w kwaterze II- C – 28.

APAK, T. 3034/WSK ; AZG ZKR Pi BWP, sygn. T - 5387; CAW, sygn. MN 22 IV 1938 (Sanojcoowa Jadwiga z Włodków) ; DW UdsK i OR , Wykaz Kapituły VM III RP, cz. 3, s. 661, poz. 12288; Muzeum Historyczne m. Krakowa, T. pers. 18218;

Domańska, *Pawiak ...*, s. 93 ; *Harcerki 1939 – 1945*, s. 482 ; Ney – Krwawicz , *Komenda...*, s.467 (fot.) ; *PSB*, t. XXX IV ; *Służba Polek ...*, cz. 2, s. 58 ; Włodek J.M., *Włodek- Sanojcoowa Jadwiga*, (w:) *Małopolski słownik biograficzny uczestników działań niepodległościowych 1939 - 1956* , Kraków 1999, t.4, s. 180 ; Zawadzka, *Harcerstwo żeńskie na wschodzie...*, s. 23, 28, 30 ;

Włodek-Sanojcowa Jadwiga

Przyjęła K. Wójcik
od J. Gąsiorowskiego y PN Kraków
II 2002

1/1/10

Przydział organizacyjny: Armia Krajowa Komenda Główna

Informacje biograficzne:

Włodek-Sanojcowa Jadwiga "Kalina", "Jaga", używała nazwisk Jadwiga Bogdalska, Leokadia Kołodyńska (1896 - 1975) - oficer SZP-ZWZ-AK, nauczycielka, pracownik i redaktor w Instytucie Geografii PAN .

Urodzona 24 lutego 1896 r. w Lwowie. Córka Ludwika (zubożatego ziemianina) i Wandy z Bogdalskich. Miała siostrę Stanisławę (nauczycielkę szkół średnich, zm. 24 września 1978).

Naukę rozpoczęła w szkole powszechnej we Lwowie. W 1911 r. ukończyła 5 klasową szkołę wydziałową, po czym zapisała się do Państwowego Żeńskiego Seminarium Nauczycielskiego we Lwowie, gdzie 12 października 1915 r. zdała maturę seminaryjną. Od 1912 r. była członkiem skautingu. W latach 1916-1918 była wolną słuchaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. Po zdaniu 2 października 1918 r. egzaminu dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie zapisała się jako studentka na Wydział Filozoficzny UJK we Lwowie na geografię i przyrodoznawstwo. Studiując, nie przerwała działalności w skautingu, a wraz z harcerkami brała udział w 1918 r. w walkach w obronie Lwowa. W listopadzie 1918 r. organizowała we Lwowie lotne placówki sanitarne złożone z harcerek chorągwi lwowskiej, a następnie pracowała w magazynie mundurowym. Za czynny udział w obronie Lwowa została mianowana harcmistrzem Rzeczypospolitej. W 1920 r. została komendantką chorągwi lwowskiej i zorganizowała żeńską służbę pomocniczą dla Wojska Polskiego. Służba ta w czasie wojny o niepodległość prowadziła działalność w świetlicach, na dworcach kolejowych i w szpitalach m. in. w Przemyślu, Stryju, Samborze i Tarnopolu. Za czynny udział w wojnie o niepodległość została odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari. W lutym 1921 r., nie mając możliwości pogodzenia studiów i pracy korepetytorki (utrzymywała się z udzielanych lekcji), zrezygnowała z funkcji komendantki Chorągwi Lwowskiej oraz z działalności w harcerstwie. W roku

2/1/11

akademickim 1921/22 pełniła obowiązki asystentki przy katedrze geofizyki i meteorologii UJK. Studiowała do roku 1925. Będąc uczennicą prof. dra Eugeniusza Romera brała udział w przygotowywaniu materiałów plebiscytowych na Górnym Śląsku oraz materiałów do wytyczania wschodniej granicy II Rzeczypospolitej. Nie przerywając działalności naukowej, podjęła pracę zarobkową. W latach 1923-1927 była dyrektorką Gimnazjum Sióstr Nazaretanek we Lwowie. Po uzyskaniu w 1925 r. stopnia doktora nauk filozoficznych na podstawie pracy pt. : "Fiordy Kolumbii i Alaski", w roku 1927 zdała wymagany egzamin i otrzymała stopień nauczycielki szkół średnich. Aktywna działalność w szkolnictwie zaowocowała powierzeniem jej funkcji przewodniczącej Lwowskiego Oddziału Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii, którą sprawowała od 1932 do 1934 r. W latach 1937-1939 była dyrektorką I Liceum Żeńskiego we Lwowie. Wskutek działań wojennych podczas kampanii wrześniowej 1939 r. została rozdzielona z mężem. W listopadzie 1939 r. udała się na piechotę, przez zieloną granicę, ze Lwowa do Warszawy. Po odszukaniu męża w Warszawie przystąpiła do działania w tworzącej się konspiracji. Od listopada 1939 r. zaczęła używać dla potrzeb konspiracji nazwiska Jadwiga Bogdalska ur. 24 II 1896 r. (panieńskie nazwisko matki). Po uzyskaniu legalnych dokumentów na lewe nazwisko podjęła pracę w Warszawie. W połowie grudnia 1939 r. została kierowniczką Wydziału Opieki Podziemnej nad żołnierzami I Oddziału DG-SZP oraz ich rodzinami, a potem pełniła analogiczne funkcje w ZWZ oraz AK. Zadaniem Wydziału była opieka nad uwięzionymi pracownikami I Oddziału KG AK i ich rodzinami, wysyłanie paczek do więzień i obozów koncentracyjnych, ewentualnie wypłacanie pieniędzy rodzinom za paczki i wykupywanie uwięzionych. Współpracowała w tym zakresie z Centralną Opieką podziemną w ramach oddziału VII KG AK (Biuro Finansowe i Kontroli KG AK). 2 stycznia 1940 r. została kierowniczką Wydziału "Rachuba" w I Oddziale (Organizacyjnym) DG-SZP (ZWZ-AK). 15 maja 1943 r. Niemcy zatrzymali ją podczas łapanki ulicznej i osadzili na Pawiaku, z którego została zwolniona po sprawdzeniu autentyczności jej dokumentów. Na stanowisku szefa "Rachuby" działała do wybuchu powstania warszawskiego. 1 sierpnia 1944 r. o g. 16. zameldowała się w wyznaczonym przez szefa oddziału I KG-AK płka A. Sanojcę "Kortuma" w punkcie zbornym przy ul. Senatorskiej 24. Razem z nią w punkcie stawili się mjr rez. Adam Malewski "Jastrzębiec", kpt. Tadeusz Borkowski "Rum" oraz Stefania Mieczysława "Funia". Po zbombardowaniu 8 sierpnia przez Niemców miejsca postoju Oddziału I KG-AK, przeszła na ul. Barokową 6 na Starym Mieście. Po

2/1/12

reorganizacji obrony Starówki przeniesiono ją do służby sanitarnej, którą pełniła w szpitalu powstańczym im. Jana Bożego, a następnie w szpitalu przy ul. Długiej 7. 27 sierpnia 1944 r. została tam ciężko ranna w nogi podczas bombardowania szpitala przez Niemców. Następnie, wraz z transportem rannych żołnierzy, przetransportowano ją kanałami do Śródmieścia. 23 września 1944 r. rozkazem dowódcy AK została awansowana do stopnia kpt. WP. 2 października 1944 r., rozkazem personalnym KG AK, odznaczono ją Krzyżem Walecznych za niezłomną postawę w walce z okupantem. Po kapitulacji wraz z ludnością cywilną poszła do niemieckiego obozu przejściowego w Pruszkowie, skąd przewieziono ją razem z innymi cywilami do Bochni. Po przyjeździe z Bochni do Krakowa posługiwała się fałszywymi dokumentami na nazwisko Leokadia Kołodyńska (ur. w 1891 r.). Początkowo zameldowała się w schronisku dla warszawiaków przy ul. Dietla w Krakowie. Stąd przeniosła się do Wieliczki by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Mieszkając w Wieliczce, nie zerwała kontaktów konspiracyjnych i pozostawała w dyspozycji Komendy Okręgu AK Kraków. W styczniu 1945 r., po wkroczeniu ACz, wróciła z Wieliczki do Krakowa i mieszkała przy ul. Konopnickiej 5. W 1948 r. przeniosła się do Warszawy i wówczas dopiero zameldowała się pod prawdziwym nazwiskiem. Początkowo zatrudniła się w Zarządzie Miejskim miasta Warszawy. Od 1949 r. pracowała w redakcji pisma Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) "Inwestycje i Budownictwo". W 1956 r., po rehabilitacji męża płk. A. Sanojcy (wieloletniego więźnia UBP), pozwolono jej powrócić do pracy w zawodzie geografa. W latach 1957-1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od 1 stycznia 1957 r. pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw, a następnie od lutego 1961 do emerytury, tj. do roku 1967 pełniła funkcję sekretarza redakcji serii wydawniczej Instytutu "Prace Geograficzne". Przygotowała wówczas 60 numerów tej serii do publikacji. Równocześnie była również sekretarzem warszawskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego.

Zmarła 8 września 1975 r. w Warszawie; pochowana została na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (dawniej wojskowym) w kwaterze II-C-28.

Odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Od 14 sierpnia 1933 r. zamężna z Antonim Sanojcą (płk. WP, AK ps. "~~Koniec~~ ^{Rochm}"), nie miała dzieci. Papiery osobiste Jadwigi Włodek-Sanojcowej: odpis metryki chrztu, zaświadczenie studiów uniwersyteckich, zaświadczenie Instytutu Geografii PAN, dwa oświadczenia świadka gen. brygady W. P. Marii Wittek szefa Wojskowej Służby

2/1/13.

Kobiet A. K., dwa własne życiorysy Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1923, 1960), oświadczenie mjr. rez. W. P. Adama Malewskiego "Jastrzębca", metryka chrztu płk. Antoniego Sanojcy, w tece nr 49 zbiorów rodziny Włodek z Krakowa; Korespondencja autora z płk. Antonim Sanojcą w sprawie biografii jego żony Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1980), teka nr 49; Ney-Krwawicz Marek: "Komenda Główna Armii Krajowej 1939-1945", Warszawa 1990 PAX, 552 stron, na str. 25/26, 77, 79, 331, 346, 467, Tu fotografia Jadwigi Włodek-Sanojcowej nr. 31; Ossolineum, Wrocław, Rkps. nr 15 041/II pt. : "Harcerki Lwowskie", str. 145-146; "Życie Warszawy", dziennik warszawski, z początku września 1979: klepsydra żałobna Jadwigi Włodek-Sanojcowej i jej siostry Stanisławy Włodek; "Dziennik Polski", Kraków, 27 IX 1978: klepsydra żałobna siostry Jadwigi: Stanisławy Prawdzic-Włodek, zmarłej 24 IX 1978 w Krakowie pochowanej w Krzeszowicach pod Krakowem, nauczycielki szkół średnich i Liceum Pedagogicznego w Krzeszowicach pod Krakowem; Tygodnik "Stolica", Warszawa, 26 X 1975, zawiadomienie o śmierci Jadwigi Włodek-Sanojcowej; "Dziennik Polski", Kraków, 27 VII 1990, nr 173, krótki nekrolog po śmierci jej męża płk. Antoniego Sanojcy 25 VII 1990 w Warszawie;

Włodek-Sanojcowa Jadwiga

Przydział organizacyjny: Armia Krajowa Komenda Główna

3034/WSK 1/1/19

Informacje biograficzne:

Włodek-Sanojcowa Jadwiga "Kalina", "Jaga", używała nazwisk Jadwiga Bogdalska, Leokadia Kołodyńska (1896 - 1975) - oficer SZP-ZWZ-AK, nauczycielka, pracownik i redaktor w Instytucie Geografii PAN .

Urodzona 24 lutego 1896 r. w Lwowie. Córka Ludwika (zubożatego ziemianina) i Wandy z Bogdalskich. Miała siostrę Stanisławę (nauczycielkę szkół średnich, zm. 24 września 1978).

Naukę rozpoczęła w szkole powszechnej we Lwowie. W 1911 r. ukończyła 5 klasową szkołę wydziałową, po czym zapisała się do Państwowego Żeńskiego Seminarium Nauczycielskiego we Lwowie, gdzie 12 października 1915 r. zdała maturę seminaryjną. Od 1912 r. była członkiem skautingu. W latach 1916-1918 była wolną siołaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. Po zdaniu 2 października 1918 r. egzaminu dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie zapisała się jako studentka na Wydział Filozoficzny UJK we Lwowie na geografię i przyrodoznawstwo. Studiując, nie przerwała działalności w skautingu, a wraz z harcerkami brała udział w 1918 r. w walkach w obronie Lwowa. W listopadzie 1918 r. organizowała we Lwowie lotne placówki sanitarne złożone z harcerek chorągwi lwowskiej, a następnie pracowała w magazynie mundurowym. Za czynny udział w obronie Lwowa została mianowana harcmistrzem Rzeczypospolitej. W 1920 r. została komendantką chorągwi lwowskiej i zorganizowała żeńską służbę pomocniczą dla Wojska Polskiego. Służba ta w czasie wojny o niepodległość prowadziła działalność w świetlicach, na dworcach kolejowych i w szpitalach m. in. w Przemyślu, Stryju, Samborze i Tarnopolu. Za czynny udział w wojnie o niepodległość została odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari. W lutym 1921 r., nie mając możliwości pogodzenia studiów i pracy korepetytorki (utrzymywała się z udzielanych lekcji), zrezygnowała z funkcji komendantki Chorągwi Lwowskiej oraz z działalności w harcerstwie. W roku

akademickim 1921/22 pełniła obowiązki asystentki przy katedrze geofizyki i meteorologii UJK. Studiowała do roku 1925. Będąc uczennicą prof. dra Eugeniusza Romera brała udział w przygotowywaniu materiałów plebiscytowych na Górnym Śląsku oraz materiałów do wytyczania wschodniej granicy II Rzeczypospolitej. Nie przerywając działalności naukowej, podjęła pracę zarobkową. W latach 1923-1927 był dyrektorką Gimnazjum Sióstr Nazaretanek we Lwowie. Po uzyskaniu w 1925 r. stopnia doktora nauk filozoficznych na podstawie pracy pt. : "Fiordy Kolumbii i Alaski", w roku 1927 zdała wymagany egzamin i otrzymała stopień nauczycielki szkół średnich. Aktywna działalność w szkolnictwie zaowocowała powierzeniem jej funkcji przewodniczącej Lwowskiego Oddziału Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii, którą sprawowała od 1932 do 1934 r. W latach 1937-1939 była dyrektorką I Liceum Żeńskiego we Lwowie. Wskutek działań wojennych podczas kampanii wrześniowej 1939 r. została rozdzielona z mężem. W listopadzie 1939 r. udała się na piechotę, przez zieloną granicę, ze Lwowa do Warszawy. Po odszukaniu męża w Warszawie przystąpiła do działania w tworzącej się konspiracji. Od listopada 1939 r. zaczęła używać dla potrzeb konspiracji nazwiska Jadwiga Bogdalska ur. 24 II 1896 r. (panieńskie nazwisko matki). Po uzyskaniu legalnych dokumentów na lewe nazwisko podjęła pracę w Warszawie. W połowie grudnia 1939 r. została kierowniczką Wydziału Opieki Podziemnej nad żołnierzami I Oddziału DG-SZP oraz ich rodzinami, a potem pełniła analogiczne funkcje w ZWZ oraz AK. Zadaniem Wydziału była opieka nad uwięzionymi pracownikami I Oddziału KG AK i ich rodzinami, wysyłanie paczek do więzień i obozów koncentracyjnych, ewentualnie wypłacanie pieniędzy rodzinom za paczki i wykupywanie uwięzionych. Współpracowała w tym zakresie z Centralną Opieką podziemną w ramach oddziału VII KG AK (Biuro Finansowe i Kontroli KG AK). 2 stycznia 1940 r. została kierowniczką Wydziału "Rachuba" w I Oddziale (Organizacyjnym) DG-SZP (ZWZ-AK). 15 maja 1943 r. Niemcy zatrzymali ją podczas łapanki ulicznej i osadzili na Pawiaku, z którego została zwolniona po sprawdzeniu autentyczności jej dokumentów. Na stanowisku szefa "Rachuby" działała do wybuchu powstania warszawskiego. 1 sierpnia 1944 r. o g. 16. zameldowała się w wyznaczonym przez szefa oddziału I KG-AK płka A. Sanojce "Kortuma" w punkcie zbornym przy ul. Senatorskiej 24. Razem z nią w punkcie stawili się mjr rez. Adam Malewski "Jastrzębiec", kpt. Tadeusz Borkowski "Rum" oraz Stefania Mieczyska "Funia". Po zbombardowaniu 8 sierpnia przez Niemców miejsca postoju Oddziału I KG-AK, przeszła na ul. Barokową 6 na Starym Mieście. Po

reorganizacji obrony Starówki przeniesiono ją do służby sanitarnej, którą pełniła w szpitalu powstańczym im. Jana Bożego, a następnie w szpitalu przy ul. Długiej 7. 27 sierpnia 1944 r. została tam ciężko ranna w nogi podczas bombardowania szpitala przez Niemców. Następnie, wraz z transportem rannych żołnierzy, przetransportowano ją kanałami do Śródmieścia. 23 września 1944 r. rozkazem dowódcy AK została awansowana do stopnia kpt. WP. 2 października 1944 r., rozkazem personalnym KG AK, odznaczono ją Krzyżem Walecznych za niezłomną postawę w walce z okupantem. Po kapitulacji wraz z ludnością cywilną poszła do niemieckiego obozu przejściowego w Pruszkowie, skąd przewieziono ją razem z innymi cywilami do Bochni. Po przyjeździe z Bochni do Krakowa posługiwała się fałszywymi dokumentami na nazwisko Leokadia Kołodyńska (ur. w 1891 r.). Początkowo zameldowała się w schronisku dla warszawiaków przy ul. Dietla w Krakowie. Stąd przeniosła się do Wieliczki by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Mieszkając w Wieliczce, nie zerwała kontaktów konspiracyjnych i pozostawała w dyspozycji Komendy Okręgu AK Kraków. W styczniu 1945 r., po wkroczeniu ACz, wróciła z Wieliczki do Krakowa i mieszkała przy ul. Konopnickiej 5. W 1948 r. przeniosła się do Warszawy i wówczas dopiero zameldowała się pod prawdziwym nazwiskiem. Początkowo zatrudniła się w Zarządzie Miejskim miasta Warszawy. Od 1949 r. pracowała w redakcji pisma Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) "Inwestycje i Budownictwo". W 1956 r., po rehabilitacji męża płk. A. Sanojcy (wieloletniego więźnia UBP), pozwolono jej powrócić do pracy w zawodzie geografa. W latach 1957-1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od 1 stycznia 1957 r. pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw, a następnie od lutego 1961 do emerytury, tj. do roku 1967 pełniła funkcję sekretarza redakcji serii wydawniczej Instytutu "Prace Geograficzne". Przygotowała wówczas 60 numerów tej serii do publikacji. Równocześnie była również sekretarzem warszawskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego.

Zmarła 8 września 1975 r. w Warszawie; pochowana została na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (dawniej wojskowym) w kwaterze II-C-28.

Odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Od 14 sierpnia 1933 r. zamężna z Antonim Sanojcą (płk. WP, AK ps. "Kontrym"), nie miała dzieci. Papiery osobiste Jadwigi Włodek-Sanojcowej: odpis metryki chrztu, zaświadczenie studiów uniwersyteckich, zaświadczenie Instytutu Geografii PAN, dwa oświadczenia świadka gen. brygady W. P. Marii Wittek szefa Wojskowej Służby

2/1/17

Kobiet A. K., dwa własne życiorysy Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1923, 1960), oświadczenie mjr. rez. W. P. Adama Malewskiego "Jastrzębca", metryka chrztu płk. Antoniego Sanojcy, w tece nr 49 zbiorów rodziny Włodek z Krakowa; Korespondencja autora z płk. Antonim Sanojcą w sprawie biografii jego żony Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1980), teka nr 49; Ney-Krwawicz Marek: "Komenda Główna Armii Krajowej 1939-1945", Warszawa 1990 PAX, 552 stron, na str. 25/26, 77, 79, 331, 346, 467, Tu fotografia Jadwigi Włodek-Sanojcowej nr. 31; Ossolineum, Wrocław, Rkps. nr 15 041/II pt. : "Harcerki Lwowskie", str. 145-146; "Życie Warszawy", dziennik warszawski, z początku września 1979: klepsydra żałobna Jadwigi Włodek-Sanojcowej i jej siostry Stanisławy Włodek; "Dziennik Polski", Kraków, 27 IX 1978: klepsydra żałobna siostry Jadwigi: Stanisławy Prawdzic-Włodek, zmarłej 24 IX 1978 w Krakowie pochowanej w Krzeszowicach pod Krakowem, nauczycielki szkół średnich i Liceum Pedagogicznego w Krzeszowicach pod Krakowem; Tygodnik "Stolica", Warszawa, 26 X 1975, zawiadomienie o śmierci Jadwigi Włodek-Sanojcowej; "Dziennik Polski", Kraków, 27 VII 1990, nr 173, krótki nekrolog po śmierci jej męża płk. Antoniego Sanojcy 25 VII 1990 w Warszawie;

II. Materiały uzupełniające relację:

- Biogram Włodek - Sanjoicej Jadugi - Karta Personalna
Museum Historycznego m. Krakowa, oddz. "Ellice Pomorska"
oprac. pna Krzysztofa relatorke prof. J. M. Włodek. Wydruki
Konsp. K. 3, s. 1-3.
- Kserokopia s. 180-182 Małopolskiego słownika Biogr. i artysty.
Działam Niepodległ. t. 4, Kraków, 1998. Foto gr. K. 3, s. 4-6.
- Kserokopia biogr. Sanjoicej z 4rodków Jadugi, opracowanego
pna Marię Trojanowską, w PSB, t. XXXIV. K. 2, s. 7-8.

111

KARTOTEKA PERSONALNA

18218

Małopolski Słownik Biograficzny Uczestników Działań Niepodległościowych

NAZWISKO: Włodek-Sanojcowa

IMIONA: Jadwiga

PSEUD:

BIBLIOGRAFIA: Str:

ORGANIZACJA: Armia Krajowa

PRZYDZIAŁ: Komenda Główna

BIBLIOGRAFIA Str:

Aresztowanie: BIBLIOGRAFIA:

Opuścił Monte: BIBLIOGRAFIA

Data śmierci: BIBLIOGRAFIA

SYMBOL: K **FOTO:** Małopolski Słownik Biograficzny Uczestników Działań Niepodle

Włodek-Sanojcowa Jadwiga "Kalina", "Jaga", używała nazwisk Jadwiga Bogdalska, Leokadia Kołodyńska (1896 - 1975) - oficer SZP-ZWZ-AK, nauczycielka, pracownik i redaktor w Instytucie Geografii PAN
 Urodzona 24 lutego 1896 r. w Lwowie. Córka Ludwika (zubożatego ziemianina) i Wandy z Bogdalskich. Miała siostrę Stanisławę (nauczycielkę szkół średnich, zm. 24 września 1978)
 Naukę rozpoczęła w szkole powszechnej we Lwowie. W 1911 r. ukończyła 5 klasową szkołę wydziałową, po czym zapisała się do Państwowego Żeńskiego Seminarium Nauczycielskiego we Lwowie, gdzie 12 października 1915 r. zdała maturę seminaryjną. Od 1912 r. była członkiem skautingu. W latach 1916-1918 była wolną słuchaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. Po zdaniu 2 października 1918 r. egzaminu dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie zapisała się jako studentka na Wydział Filozoficzny UJK we Lwowie na geografię i przyrodoznawstwo. Studiując, nie przerwała działalności w skautingu, a wraz z harcerkami brała udział w 1918 r. w walkach w obronie Lwowa. W listopadzie 1918 r. organizowała we Lwowie lotne placówki sanitarne złożone z harcerek chorągwi lwowskiej, a następnie pracowała w magazynie mundurowym. Za czynny udział w obronie Lwowa została mianowana harcmistrzem Rzeczypospolitej. W 1920 r. została komendantką chorągwi lwowskiej i zorganizowała żeńską służbę pomocniczą dla Wojska Polskiego. Służba ta w czasie wojny o

niepodległość prowadziła działalność w świetlicach, na dworcach kolejowych i w szpitalach m. in. w Przemyśle, Stryju, Samborze i Tarnopolu. Za czynny udział w wojnie o niepodległość została odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari. W lutym 1921 r., nie mając możliwości pogodzenia studiów i pracy korepetytorki (utrzymywała się z udzielanych lekcji), zrezygnowała z funkcji komendantki Chorągwi Lwowskiej oraz z działalności w harcerstwie. W roku akademickim 1921/22 pełniła obowiązki asystentki przy katedrze geofizyki i meteorologii UJK. Studiowała do roku 1925. Będąc uczennicą prof. dra Eugeniusza Romera brała udział w przygotowywaniu materiałów plebiscytowych na Górnym Śląsku oraz materiałów do wytyczania wschodniej granicy II Rzeczypospolitej. Nie przerywając działalności naukowej, podjęła pracę zarobkową. W latach 1923-1927 była dyrektorką Gimnazjum Sióstr Nazaretanek we Lwowie. Po uzyskaniu w 1925 r. stopnia doktora nauk filozoficznych na podstawie pracy pt. : "Fiordy Kolumbii i Alaski", w roku 1927 zdała wymagany egzamin i otrzymała stopień nauczycielki szkół średnich. Aktywna działalność w szkolnictwie zaowocowała powierzeniem jej funkcji przewodniczącej Lwowskiego Oddziału Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii, którą sprawowała od 1932 do 1934 r. W latach 1937-1939 była dyrektorką I Liceum Żeńskiego we Lwowie. Wskutek działań wojennych podczas kampanii wrześniowej 1939 r. została rozdzielona z mężem. W listopadzie 1939 r. udała się na piechotę, przez zieloną granicę, ze Lwowa do Warszawy. Po odszukaniu męża w Warszawie przystąpiła do działania w tworzącej się konspiracji. Od listopada 1939 r. zaczęła używać dla potrzeb konspiracji nazwiska Jadwiga Bogdalska ur. 24 II 1896 r. (panieńskie nazwisko matki). Po uzyskaniu legalnych dokumentów na lewe nazwisko podjęła pracę w Warszawie. W połowie grudnia 1939 r. została kierowniczką Wydziału Opieki Podziemnej nad żołnierzami I Oddziału DG-SZP oraz ich rodzinami, a potem pełniła analogiczne funkcje w ZWZ oraz AK. Zadaniem Wydziału była opieka nad uwięzionymi pracownikami I Oddziału KG AK i ich rodzinami, wysyłanie paczek do więzień i obozów koncentracyjnych, ewentualnie wypłacanie pieniędzy rodzinom za paczki i wykupywanie uwięzionych. Współpracowała w tym zakresie z Centralną Opieką podziemną w ramach oddziału VII KG AK (Biuro Finansowe i Kontroli KG AK). 2 stycznia 1940 r. została kierowniczką Wydziału "Rachuba" w I Oddziale (Organizacyjnym) DG-SZP (ZWZ-AK). 15 maja 1943 r. Niemcy zatrzymali ją podczas łapanek ulicznej i osadzili na Pawiaku, z którego została zwolniona po sprawdzeniu autentyczności jej dokumentów. Na stanowisku szefa "Rachuby" działała do wybuchu powstania warszawskiego. 1 sierpnia 1944 r. o g. 16. zameldowała się w wyznaczonym przez szefa oddziału I KG-AK płka A. Sanojcę "Kortuma" w punkcie zbornym przy ul. Senatorskiej 24. Razem z nią w punkcie stawili się mjr rez. Adam Malewski "Jastrzębiec", kpt. Tadeusz Borkowski "Rum" oraz Stefania Mieczyska "Funia". Po zbombardowaniu 8 sierpnia przez Niemców miejsca postoju Oddziału I KG-AK, przeszła na ul. Barokową 6 na Starym Mieście. Po reorganizacji obrony Starówki przeniesiono ją do służby sanitarnej, którą pełniła w szpitalu powstańczym im. Jana Bożego, a następnie w szpitalu przy ul. Długiej 7. 27 sierpnia 1944 r. została tam ciężko ranna w nogi podczas bombardowania szpitala przez Niemców. Następnie, wraz z transportem rannych żołnierzy, przetransportowano ją kanałami do Śródmieścia. 23 września 1944 r. rozkazem dowódcy AK została awansowana do stopnia kpt. WP. 2 października 1944 r., rozkazem personalnym KG AK, odznaczono ją Krzyżem Walecznych za niezłomną postawę w walce z okupantem. Po kapitulacji wraz z ludnością cywilną poszła do niemieckiego obozu przejściowego w Pruszkowie, skąd przewieziono ją razem z innymi cywilami do Bochni. Po przyjeździe z Bochni do Krakowa posługiwała się fałszywymi dokumentami na nazwisko Leokadia Kołodyńska (ur. w 1891 r.). Początkowo zameldowała się w schronisku dla warszawiaków przy ul. Dietla w Krakowie. Stąd przeniosła się do Wieliczki by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Mieszkając w Wieliczce, nie zerwała kontaktów konspiracyjnych i pozostawała w dyspozycji Komendy Okręgu AK Kraków. W styczniu 1945

18218
11/3

r., po wkroczeniu ACz, wróciła z Wieliczki do Krakowa i mieszkała przy ul. Konopnickiej 5. W 1948 r. przeniósła się do Warszawy i wówczas dopiero zameldowała się pod prawdziwym nazwiskiem. Początkowo zatrudniła się w Zarządzie Miejskim miasta Warszawy. Od 1949 r. pracowała w redakcji pisma Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) "Inwestycje i Budownictwo". W 1956 r., po rehabilitacji męża płk. A. Sanojcy (wieloletniego więźnia UBP), pozwolono jej powrócić do pracy w zawodzie geografa. W latach 1957-1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od 1 stycznia 1957 r. pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw, a następnie od lutego 1961 do emerytury, tj. do roku 1967 pełniła funkcję sekretarza redakcji serii wydawniczej Instytutu "Prace Geograficzne". Przygotowała wówczas 60 numerów tej serii do publikacji. Równocześnie była również sekretarzem warszawskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego.

Zmarła 8 września 1975 r. w Warszawie; pochowana została na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (dawniej wojskowym) w kwaterze II-C-28.

Odnaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Od 14 sierpnia 1933 r. zamężna z Antonim Sanojcą (płk. WP, AK ps. "Kontrym"), nie miała dzieci. Papiery osobiste Jadwigi Włodek-Sanojcowej: odpis metryki chrztu, zaświadczenie studiów uniwersyteckich, zaświadczenie Instytutu Geografii PAN, dwa oświadczenia świadka gen. brygady W. P. Marii Wittek szefa Wojskowej Służby Kobiet A. K., dwa własne życiorysy Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1923, 1960), oświadczenie mjr. rez. W. P. Adama Malewskiego "Jastrzębca", metryka chrztu płk. Antoniego Sanojcy, w tece nr 49 zbiorów rodziny Włodek z Krakowa; Korespondencja autora z płk. Antonim Sanojcą w sprawie biografii jego żony Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1980), teka nr 49; Ney-Krwawicz Marek: "Komenda Główna Armii Krajowej 1939-1945", Warszawa 1990 PAX, 552 stron, na str. 25/26, 77, 79, 331, 346, 467, Tu fotografia Jadwigi Włodek-Sanojcowej nr. 31; Ossolineum, Wrocław, Rkps. nr 15 041/II pt. : "Harcerki Lwowskie", str. 145-146; "Życie Warszawy", dziennik warszawski, z początku września 1979: klepsydra żałobna Jadwigi Włodek-Sanojcowej i jej siostry Stanisławy Włodek; "Dziennik Polski", Kraków, 27 IX 1978: klepsydra żałobna siostry Jadwigi: Stanisławy Prawdzic-Włodek, zmarłej 24 IX 1978 w Krakowie pochowanej w Krzeszowicach pod Krakowem, nauczycielki szkół średnich i Liceum Pedagogicznego w Krzeszowicach pod Krakowem; Tygodnik "Stolica", Warszawa, 26 X 1975, zawiadomienie o śmierci Jadwigi Włodek-Sanojcowej; "Dziennik Polski", Kraków, 27 VII 1990, nr 173, krótki nekrolog po śmierci jej męża płk. Antoniego Sanojcy 25 VII 1990 w Warszawie;

Zróżdła:

prof. Jan Marian Włodek (krewny) - Kraków, ul. tel.

Małopolski Słownik Biograficzny / Uczeń

Włodek-Sanojcową Jadwiga „Kalina”, „Jaga”, używała nazwisk **Jadwiga Bogdalska, Leokadia Kołodzyńska** (1896 – 1975) – oficer SZP-ZWZ-AK, nauczycielka, pracownik i redaktor w Instytucie Geografii PAN

Urodzona 24 lutego 1896 r. w Lwowie. Córka Ludwika (zubożalego ziemianina) i Wandy z Bogdalskich. Miała siostrę Stanisławę (nauczycielkę szkół średnich, zm. 24 września 1978)

Naukę rozpoczęła w szkole powszechnej we Lwowie. W 1911 r. ukończyła 5 klasową szkołę wydziałową, po czym zapisała się do Państwowego Żeńskiego Seminarium Nauczycielskiego we Lwowie, gdzie 12 października 1915 r. zdała maturę seminaryjną. Od 1912 r. była członkiem skautingu. W latach 1916-1918 była wolną słuchaczką Wydziału Filozoficznego UJK we Lwowie. Po zdaniu 2 października 1918 r. egzaminu dojrzałości w VIII Gimnazjum Realnym we Lwowie zapisała się jako studentka na Wydział Filozoficzny UJK we Lwowie na geografię i przyrodoznawstwo. Studiując, nie przerwała działalności w skautingu, a wraz z harcerkami brała udział w 1918 r. w walkach w obronie Lwowa. W listopadzie 1918 r. organizowała we Lwowie lotne placówki sanitarne złożone z harcerzek Chorągwi Lwowskiej, a następnie pracowała w magazynie mundurowym. Za czynny udział w obronie Lwowa została mianowana harcmistrzem Rzeczypospolitej. W 1920 r. została komendantką chorągwi lwowskiej i zorganizowała żeńską służbę pomocniczą dla Wojska Polskiego. Służba ta w czasie wojny o niepodległość prowadziła działalność w świetlicach, na dworcach kolejowych i w szpitalach m.in. w Przemyślu, Stryju, Samborze i Tarnopolu. Za czynny udział w wojnie o niepodległość została odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari. W lutym 1921 r., nie mając możliwości pogodzenia studiów i pracy korepetytorki (utrzymywała się z udzielanych lekcji), zrezygnowała z funkcji komendantki Chorągwi Lwowskiej oraz z działalności w harcerstwie. W roku akademickim 1921/22 pełniła obowiązki asystentki przy katedrze geofizyki i meteorologii UJK. Studiowała do roku 1925. Będąc uczennicą prof. dra Eugeniusza Romera brała udział w przygotowywaniu materiałów plebiscytowych na Górnym Śląsku oraz materiałów do wytyczania wschodniej granicy II Rzeczypospolitej. Nie przerywając działalności naukowej, podjęła pracę zarobkową. W latach 1923-1927 była dyrektorką Gimnazjum Sióstr Nazaretanek we Lwowie. Po uzyskaniu w 1925 r. stopnia doktora nauk filozoficznych na podstawie pracy pt.: „Fiordy Kolumbii i Alaski”, w roku 1927 zdała wymagany egzamin i otrzymała stopień nauczycielki szkół średnich. Aktywna działalność w szkolnictwie zaowocowała powierzeniem jej funkcji przewodniczącej Lwowskiego Oddziału Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii, którą sprawowała od 1932 do 1934 r. W latach 1937-1939 była dyrektorką I Liceum Żeńskiego we Lwo-

Włocławek Działalność Niepodległościowa, t. 4.
Kwiecień 1939

11/5

wie. Wskutek działań wojennych podczas kampanii wrześniowej 1939 r. została rozdzielona z mężem. W listopadzie 1939 r. udała się na piechotę, przez zieloną granicę, ze Lwowa do Warszawy. Po odszukaniu męża w Warszawie przystąpiła do działania w tworzącej się konspiracji. Od listopada 1939 r. zaczęła używać dla potrzeb konspiracji nazwiska Jadwiga Bogdańska ur. 24 II 1896 r. (panieńskie nazwisko matki). Po uzyskaniu legalnych dokumentów na lewe nazwisko podjęła pracę w Warszawie. W połowie grudnia 1939 r. została kierowniczką Wydziału Opieki Podziemnej nad żołnierzami I Oddziału DG-SZP oraz ich rodzinami, a potem pełniła analogiczne funkcje w ZWZ oraz AK. Zadaniem Wydziału była opieka nad uwięzionymi pracownikami I Oddziału KG AK i ich rodzinami, wysyłanie paczek do więzień i obozów koncentracyjnych, ewentualnie wypłacanie pieniędzy rodzinom za paczki i wykupywanie uwięzionych. Współpracowała w tym zakresie z Centralną Opieką podziemną w ramach oddziału VII KG AK (Biuro Finansowe i Kontroli KG AK). 2 stycznia 1940 r. została kierowniczką Wydziału „Rachuba” w I Oddziale (Organizacyjnym) DG-SZP (ZWZ-AK). 15 maja 1943 r. Niemcy zatrzymali ją podczas łapanki ulicznej i osadzili na Pawiaku, z którego została zwolniona po sprawdzeniu autentyczności jej dokumentów. Na stanowisku szefa „Rachuby” działała do wybuchu powstania warszawskiego. 1 sierpnia 1944 r. o g. 16. zameldowała się w wyznaczonym przez szefa oddziału I KG-AK płka A. Sanojcę „Kortuma” w punkcie zbornym przy ul. Senatorskiej 24. Razem z nią w punkcie stawili się mjr rez. Adam Malewski „Jastrzębiec”, kpt. Tadeusz Borkowski „Rum” oraz Stefania Mieczysława „Funia”. Po zbombardowaniu 8 sierpnia przez Niemców miejsca postoju Oddziału I KG-AK, przeszła na ul. Barokową 6 na Starym Mieście. Po reorganizacji obrony Starówki przeniesiono ją do służby sanitarnej, którą pełniła w szpitalu powstańczym im. Jana Bożego, a następnie w szpitalu przy ul. Długiej 7. 27 sierpnia 1944 r. została tam ciężko ranna w nogi podczas bombardowania szpitala przez Niemców. Następnie, wraz z transportem rannych żołnierzy, przetransportowano ją kanałami do Śródmieścia. 23 września 1944 r. rozkazem dowódcy AK została awansowana do stopnia kpt. WP. 2 października 1944 r., rozkazem personalnym KG AK, odznaczono ją Krzyżem Walecznych za niezłomną postawę w walce z okupantem. Po kapitulacji wraz z ludnością cywilną poszła do niemieckiego obozu przejściowego w Pruszkowie, skąd przewieziono ją razem z innymi cywilami do Bochni. Po przyjeździe z Bochni do Krakowa posługiwała się fałszywymi dokumentami na nazwisko Leokadia Kołodyńska (ur. w 1891 r.). Początkowo zameldowała się w schronisku dla warszawiaków przy ul. Dietla w Krakowie. Stąd przeniosła się do Wieliczki by uchronić się przed wywiezieniem do Rzeszy. Mieszkając w Wieliczce, nie zerwała kontaktów konspiracyjnych i pozostawała w dyspozycji Komendy Okręgu AK Kraków. W styczniu 1945 r., po wkroczeniu ACz, wróciła z Wieliczki do Krakowa i mieszkała przy ul. Konopnickiej 5. W 1948 r. przeniosła się do Warszawy i wówczas dopiero zameldowała się pod prawdziwym nazwiskiem. Po-

Polymne kobieca
2 + 49

C.d. biogramu Jadwigi Włodek-Sanojcowej m.
"kabinety" sk

czątkowo zatrudniła się w Zarządzie Miejskim miasta Warszawy. Od 1949 r. pracowała w redakcji pisma Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) „Inwestycje i Budownictwo”. W 1956 r., po rehabilitacji męża płk. A. Sanojcy (wieloletniego więźnia UBP), pozwolono jej powrócić do pracy w zawodzie geografa. W latach 1957-1967 pracowała w Instytucie Geografii PAN. Od 1 stycznia 1957 r. pełniła funkcję kierownika działu wydawnictw, a następnie od lutego 1961 do emerytury, tj. do roku 1967 pełniła funkcję sekretarza redakcji serii wydawniczej Instytutu „Prace Geograficzne”. Przygotowała wówczas 60 numerów tej serii do publikacji. Równocześnie była również sekretarzem warszawskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego.

Zmarła 8 września 1975 r. w Warszawie; pochowana została na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie (dawniej wojskowym) w kwaterze II-C-28.

Odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Zamężna od 14 sierpnia 1933 r. z Antonim Sanojcą (płk. WP, AK ps. „Kontrym”), nie mieli dzieci.

Papiery osobiste Jadwigi Włodek-Sanojcowej: odpis metryki chrztu, zaświadczenie studiów uniwersyteckich, zaświadczenie Instytutu Geografii PAN, dwa oświadczenia świadka gen. brygady W.P. Marii Wittek szefa Wojskowej Służby Kobiet A.K., dwa własne życiorysy Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1923, 1960), oświadczenie mjr. rez. W.P. Adama Malewskiego „Jastrzębca”, metryka chrztu płk. Antoniego Sanojcy, w tece nr 49 zbiorów rodziny Włodek z Krakowa; Korespondencja autora z płk. Antonim Sanojcą w sprawie biografii jego żony Jadwigi Włodek-Sanojcowej (1980), teka nr 49; Ney-Krwawicz Marek: „Komenda Główna Armii Krajowej 1939-1945”, Warszawa 1990 PAX, 552 stron, na str. 25/26, 77, 79, 331, 346, 467, Tu fotografia Jadwigi Włodek-Sanojcowej nr. 31; Ossolineum, Wrocław, Rkps. nr 15 041/II pt.: „Harcerki Lwowskie”, str. 145-146; „Życie Warszawy”, dziennik warszawski, z początku września 1979: klepsydra żałobna Jadwigi Włodek-Sanojcowej i jej siostry Stanisławy Włodek; „Dziennik Polski”, Kraków, 27 IX 1978: klepsydra żałobna siostry Jadwigi: Stanisławy Prawdzic-Włodek, zmarłej 24 IX 1978 w Krakowie pochowanej w Krzeszowicach pod Krakowem, nauczycielki szkół średnich i Liceum Pedagogicznego w Krzeszowicach pod Krakowem; Tygodnik „Stolica”, Warszawa, 26 X 1975, zawiadomienie o śmierci Jadwigi Włodek-Sanojcowej; „Dziennik Polski”, Kraków, 27 VII 1990, nr 173, krótki nekrolog po śmierci jej męża płk. Antoniego Sanojcy 25 VII 1990 w Warszawie.

Jan Marian Włodek

Metopanki Słownik Biograficzny Uczestników
Działalności Niepodległościowych t. 4,
182
Kraków 1988r.

SANOJCOWA JADWIGA

nie Lwowa w służbach sanitarnych i pomocniczych. Za udział w obronie Lwowa otrzymała później stopień harcmistrza Rzeczypospolitej. W lecie 1918 została powołana na komendantkę Lwowskiej Chorągwi Harcererek. W r. 1921 weszła w skład Naczelnej Rady Harcerskiej.

Kontynuując studia geografii i przyrodoznawstwa na Uniw. Jana Kazimierza we Lwowie, pracowała zarazem w l. 1921—2 jako asystent przy kierowanej przez Henryka Arctowskiego Katedrze Geofizyki i Geometeorologii. W r. 1925 uzyskała doktorat na podstawie napisanej u Eugeniusza Romera pracy pt. *Fiordy Alaski i Kolumbii*. Jednocześnie od r. 1923 uczyła w różnych szkołach we Lwowie, m.in. w Gimnazjum Żeńskim oraz Seminarium Nauczycielskim Żeńskim SS Najświętszej Rodziny z Nazaretu. W r. 1927 zdała egzamin na nauczyciela szkół średnich. Była w l. 1937—9 dyrektorką I Liceum Pedagogicznego Żeńskiego we Lwowie i prowadziła geograficzne ognisko metodyczne przy Państwowym Liceum Żeńskim im. Królowej Jadwigi. W l. 1932—4 była przewodniczącą Oddziału Lwowskiego Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii. W r. 1933 wyszła za mąż za Antoniego Sanojcę.

Po wybuchu drugiej wojny światowej S. przedostała się w listopadzie 1939 ze Lwowa do Warszawy, gdzie odnalazła męża. Od razu włączyła się w działalność konspiracyjną: w Służbie Zwycięstwu Polski — Związku Walki Zbrojnej (ZWZ) — Armii Krajowej (AK). W pracy podziemnej posługiwała się pseud. Kalina. Przez cały czas okupacji używała dokumentów na nazwisko Jadwigi Bogdalskiej. W Oddziale I Organizacji Komendy Głównej (KG) ZWZ-AK kierowała Wydz. Opieki Podziemnej, którego zadaniem była opieka nad więźniami — pracownikami Oddziału i ich rodzinami. Była jednocześnie od stycznia 1940 kierowniczką Wydz. Finansowego (krypt. Rachuba) Oddziału I KG ZWZ-AK oraz od lutego 1940 do grudnia 1941 pracowała w Biurze Personalnym Oddziału (wg książki M. Ney-Krwawicza, Komenda Główna Armii Krajowej..., s. 76). Aresztowana w masowej łapance 15 V 1943, była krótko na Pawiaku. W powstaniu warszawskim 1944 r. brała udział jako żołnierz AK kolejno na odcinkach: Elektoralna, plac Teatralny, Stare Miasto, gdzie pełniła służbę sanitarną w szpitalu powstańczym mieszczącym się w szpitalu im. Jana Bożego, następnie przy ul. Długiej 7; tu ciężko ranna 27 VIII w obie nogi podczas bombardowania szpitala przez Niemców, została przeniesiona kanałami do Śródmieścia. Dn. 23 IX awansowano ją na kapitana, a 2 X t. r. odznaczono Krzyżem Walecznych. Ewakuowana do Pruszkowa, przebywała S. następnie w Krakowie.

W r. 1948 wróciła S. do Warszawy, gdzie już zameldowała się pod prawdziwym nazwiskiem.

Sanojcwowa z Włodków Jadwiga, pseud.: Kalina, Jaga (1896—1975), geograf, nauczycielka, harcmistrzyni Rzeczypospolitej, kapitan Armii Krajowej. Ur. 24 II we Lwowie, w rodzinie ziemiańskiej, była córką Ludwika Włodka, który prawdopodobnie po stracie majątku ziemskiego przeniósł się do Lwowa i został najpierw kupcem, potem agentem ubezpieczeniowym, i Wandy z Bogdalskich, kasjerki w mleczarni przeworskiej.

Od r. 1911 uczęszczała do Seminarium Nauczycielskiego we Lwowie, gdzie w r. 1915 zdała maturę. Od r. 1912 należała do skautingu — harcerstwa. W l. 1916—18 studiowała na Wydz. Filozoficznym Uniw. Lwow. jako wolny słuchacz. Po zdaniu matury w r. 1918 zapisała się na tenże wydział jako słuchaczka zwyczajna. W listopadzie t. r. uczestniczyła wraz z harcerkami w obro-

PSB t. XXXIV

II/8

SANOJCOWA JADWIGA -

Pracowała w różnych instytucjach, m. in. w Wydz. Wczasów Pracowniczych Zarządu Miejskiego M. Warszawy, od r. 1949 w Naczelnej Organizacji Technicznej jako sekretarz i redaktor czasopisma „Inwestycje i Budownictwo”. Po rehabilitacji (1956) więzionego przez wiele lat męża, została S. zatrudniona w Instytucie Geografii PAN jako adiunkt, a od r. 1958 prowadziła nadto dział wydawnictw naukowych. Pracowała tam do przejścia na emeryturę w r. 1967. Była sekretarzem Oddziału Warszawskiego Polskiego Tow. Geograficznego. Zmarła 8 IX 1975 w Warszawie, pochowana została na cmentarzu Komunalnym (dawnym Wojskowym) na Powązkach. Była odznaczona, poza Krzyżem Walecznych, Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari i Krzyżem Kawalerskim Orderu Virtuti Militari oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W małżeństwie z Antonim Sanojcą (zob). S. dzieci nie miała.

Zagórowski, Spis nauczycieli, II; — Harcerki, 1911—1939. Historia, program, wychowanie, W. 1980; Kielczewska-Zalewska M., Jadwiga Włodek-Sanojcową 1896—1975, „Przeł. Geogr.” 1976 s. 346—7 (fot.); Ney-Krwawicz M., Komenda Główna Armii Krajowej 1939—1945, W. 1990 (fot.); — Obrona Lwowa 1—22 listopada 1918, Lw. 1933—1939, I, III; Służba ojczyźnie, W. 1929; — „Stolica” 1975 nr 43 s. 10; „Tyg. Powsz.” 1975 nr 44; „Życie Warszawy” 1975 nr 209 s. 11, nr 213 s. 11; — B. Ossol.: rkp. nr 1504 (Harcerki lwowskie, s. 145—6); — Mater. Red. PSB: Życiorys S-jej opracowany przez Jana Mariana Włodka.

Maria Trojanowska

12288

1933

Katowice

Włodek - Samojewo

Jadwinia c. Rudzinka

1896 - 02. 24

Mort

Pod.

5. Org. AK

V. Wpisane do rejestru - waziskowe karty informacyjne: 20

6. przydz. 1512 16

7. funkcje

8. nr

9. źr.

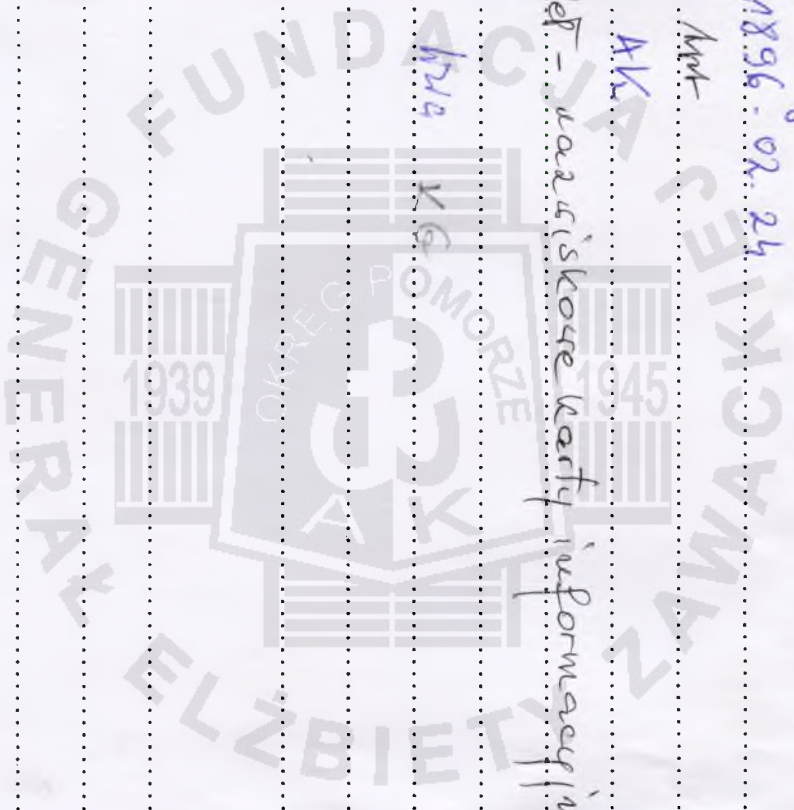
protok. 1

dot 22 - Smolny

wr karty 558

DK 5065/4

20 V 66

1 Niewiś bruk, Niewiś PRL bruk.

2
3
4
5
6
7
8
9
10

inb brzojsim Samojly
Mortypohki slank B, t.3

Krzyż Virtuti Militari

AK

Warszawa

Włodek - Sanojцова Jadwiga
ps.: "Kalina", "Jaga", n.o.: Jadwiga Bogdalska,
Leokadia Kołodyńska

- oficer SZP-ZWZ-AK.

Źródło: Materiały przekazane przez p. Teodora
Gąsiorowskiego z Instytutu Pamięci
Narodowej Oddział w Krakowie

K.Wojt., 2002

Krzyż Virtuti Militari

AK
Warszawa

Włodek - Sanojcowa Jadwiga

ps. -

Kartoteka personalna nr. 18218

Zródło: Biograficzna Baza Komputerowa „muzeum
Historycznego m. Krakowa, Kraków,
ul. Pomorska 2

K.Wojt., 2002.

i. WŁODEK

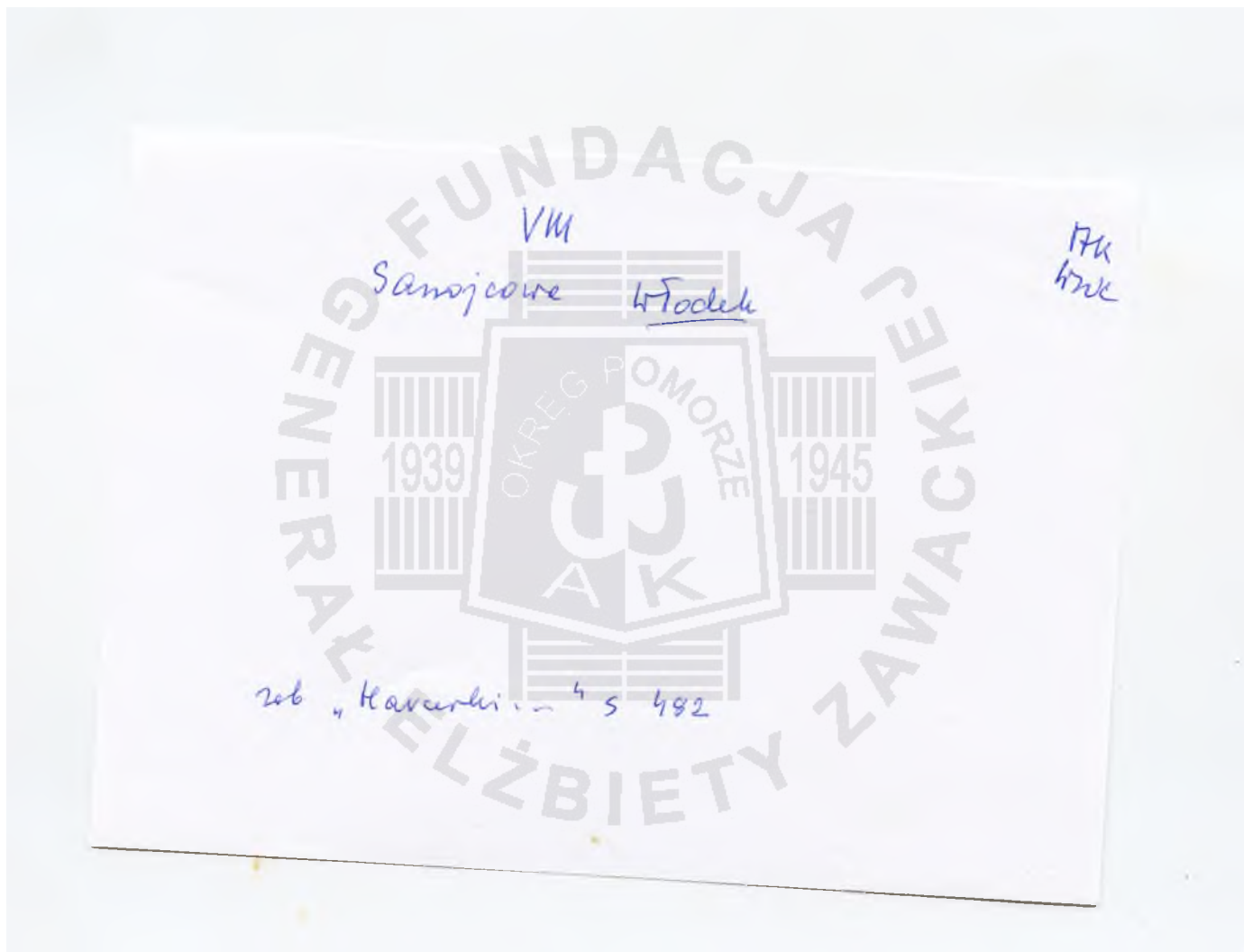
AK
KG

PTK SANDYCA Antoni
ps. "Kontum", "Kmieć"
- dowódca Oddziału I KG AK

2 ob. "Sympetla" członków Koła KG AK "S22 AK",
W-wie 2003 15,90, 175, 182, 200
8, 17, 20, 25

D.K. 504

(k.k. E2)

i

UM

AK
KG

SANOYcowa Jedygę
ps. "Kalina"
Wrodek

2ob. Stuzba Pdele..., cz. 2, s. 58

D.Ku.104.

2

AK
KG

SANOCZCOWA Jadwiga
ps. "Kalina"

Kier. Wydz. Finansowego i Opieki Państwowej

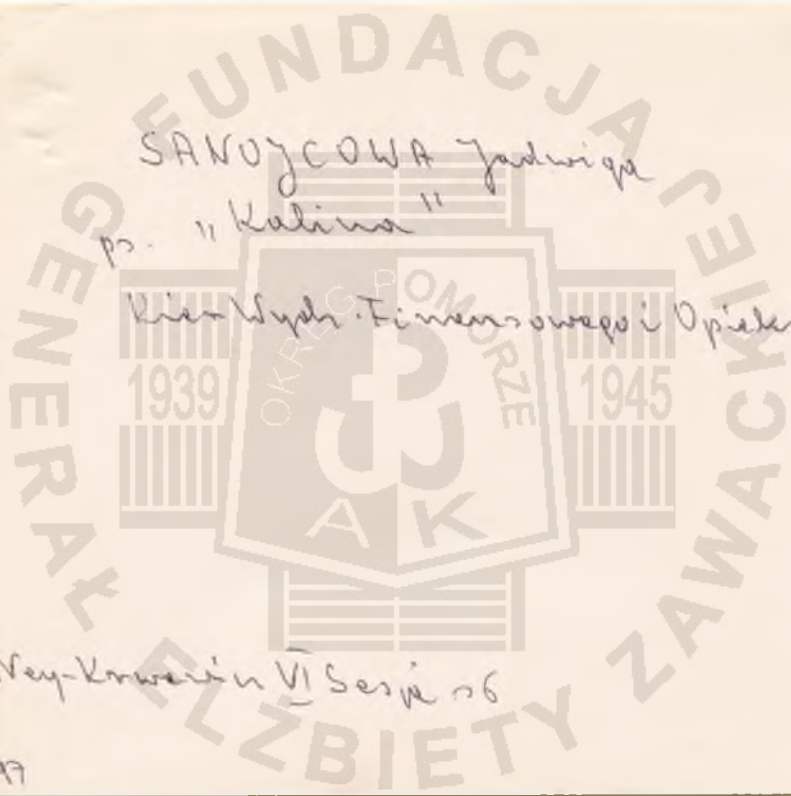
1939

1945

AK

art. Nępy-Konwencji VI Sesja 1966

K. B. W. 47

Krzyż Virtuti Militari

AK
Warszawa

Włodek - Sanejowa Jadwiga

ps. -

Kartoteka personalna nr. 18218

Zródło: Biograficzna Baza Komputerowa Muzeum
Historycznego m. Krakowa, Kraków,
ul. Pomska 2

K.Wojt., 2002.

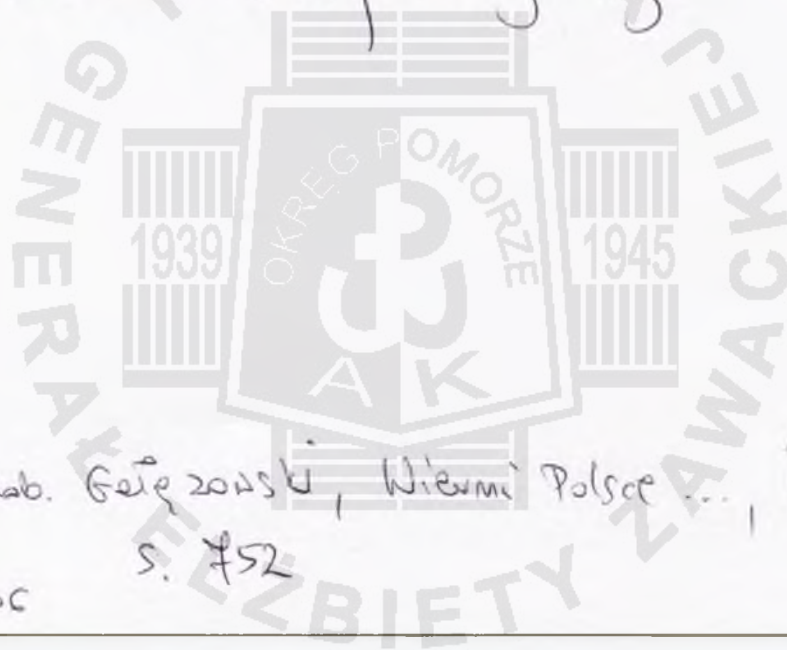
matematyka E.2. - V.02

i

UM

AK
KG

WŁODEK - Semojcowe Jednice

Lab. Getęzowski, Wiermi Polsce ... ?

S. 752

D. W. J. O. C.

i

SANOJCOWA Jadwiga / Jagoda /
Wrodek

AK

KG

- Kazimiera Wagnerska-Kamińska 2242
udała się do niej 12 XI 1940 r. po
aresztowaniu plutonowego K. i pro-
siła o metydmiejskie oczyszczenie
domu im. Stanisława D. z pacho-
wymieniem ten broni.

Zob. "Pamięć był etajem" w-ve 1987, s. 83

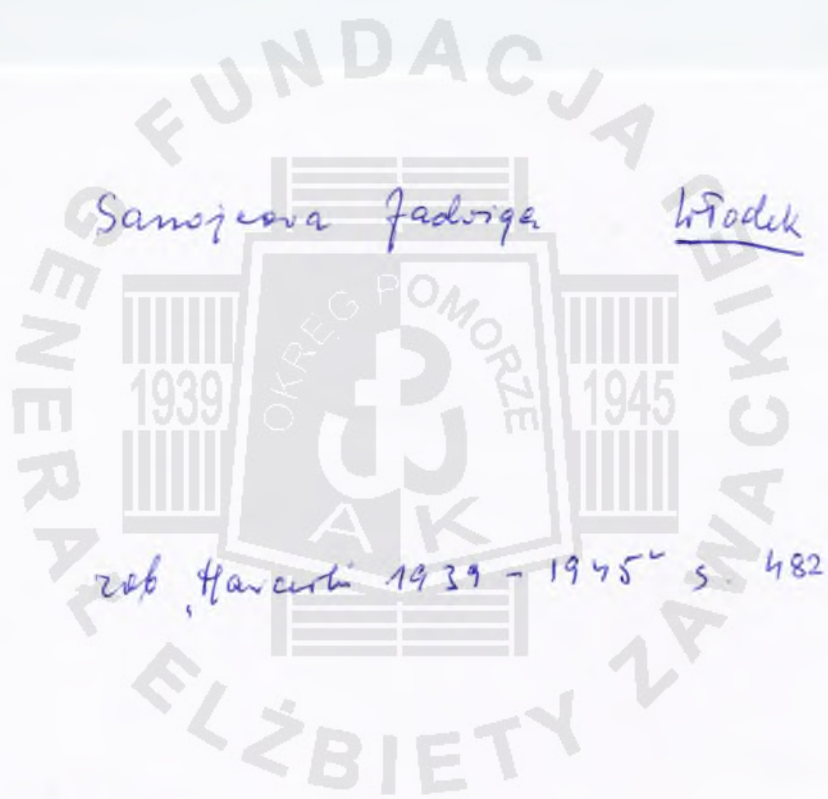
D. W. III 04

VM

W Todek. Jachige Sanykowa
Sanitarinska podzes obrony Inwa 1918,
domymsa II Domyjs, in Eukessinskie 1920
prowne kmdble dwandij Chor. Han VI 1920.

Zawadkie,
206 Harcustro Zeiglen na Wodlodni

S 23,
28, 30

VM
kpt Samojcowa Fedorowa 2 d. lotcelek

Woj. Krasnoyarsk s 26, 76, 79, 331, 346. Grupa lot 21

Krzyż Virtuti Militari

AK

Warszawa

~~Włodek~~ - Senojcowa Jadwiga
ps.: "Kalina", "Jaga", n.o.: Jadwiga Bogdalska,
Leokadia Kołodyńska

- oficer SZP-ZWZ-AK.

Źródło: Materiały przekazane przez p. Teodora
Gąsiorowskiego z Instytutu Pamięci
Narodowej Oddział w Krakowie

K.Wojt., 2002

		bez teści - Ni. karty 558
1	Nazwisko	Włodcz-Samojcower
2	Imię	Jadwiga o. Ludwika
3	Data w. / rocznik	24. 02. 1896
4	Stopień wyszk. / jedn.	-
5	Organizacja	A. K. 945
6	Przychilone / jedn.	-
7	Funkcja	-
8	Str. Kraja	-
9	Źródło	protab. 1

Krzyż VIRTUTI MILITARI

AK
Warszawa

Włodek - Sanojcową Jadwiga

ps. "Kalina", "Jaga",

n.o.: Jadwiga Bogdalska, Leokadia Kołodyńska

- uczestniczka obrony Lwowa w 1918r. Szef

Wydz. Opieki Podziemnej nad żołn. I Oddz.

DG SZP / ZWZ-AK, potem szef Wydż. "Rachuba".

Udział w Powstaniu Warszawskim.

Źródło: Małopolski Słownik Biogr. Uczest. Dział.

Niepodł. 1939 - 1956, cz. 4

K.Wojt., 2001.

Krzyż VM

Włodek - Sanojćowa Jadwiga

Zw.: Małopolski Słownik Biograficzny
Dz. 4 (opr. J. M. Włodek)

K. Hojł., 2002.

FK
W04

Krzyż VIRTUTI MILITARI

AK

Warszawa

Włodek - Sanojcową Jadwiga

ps. "Kalina", "Jaga", n.o. Jadwiga Bogdalska,
Leokadia Kołodyńska

- uczestniczka obrony Łwowa w 1918r. Szef Wydz.
Opieki Podziemnej nad żołn. I Oddz. DG SZP/
ZWZ : AK, potem szef Wydz. "Rachuba". Udział
w Powstaniu Warszawskim.

Źródło: Małopolski Słownik Biogr. Uczest. Dział.
Niepodl. 1939 - 1956, cz. 4

K.Wojt., 2001.

i

VM KH

++
kpt. Wtodek - Samojłowa Jadwiga
"Kalinka"

AK 104
adhist I
Wydział
Finansowy
Wydział
Opilki
Podziemnej

szeł Wydziału Finansowego i Wydziału
Opilki Podziemnej

zdob. M. Ney-Krawiec "104 AK" s. 76 s. 467.

H.Z. 2001'

✓
VM **Włodek-Sanojcowa Jadwiga** (1896—1975), „Kalina”. Kapitan.

Urodzona 24 II 1896 r. we Lwowie. Od 1912 r. w skautingu. W 1925 r. uzyskała stopień doktora geografii na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W latach 1932—1934 była przewodniczącą Oddziału Lwowskiego Zrzeszenia Polskich Nauczycieli Geografii. Komendantka Lwowskiej Chorągwi Harcerek. W latach 1937—1939 dyrektorka I Liceum Pedagogicznego Żeńskiego we Lwowie.

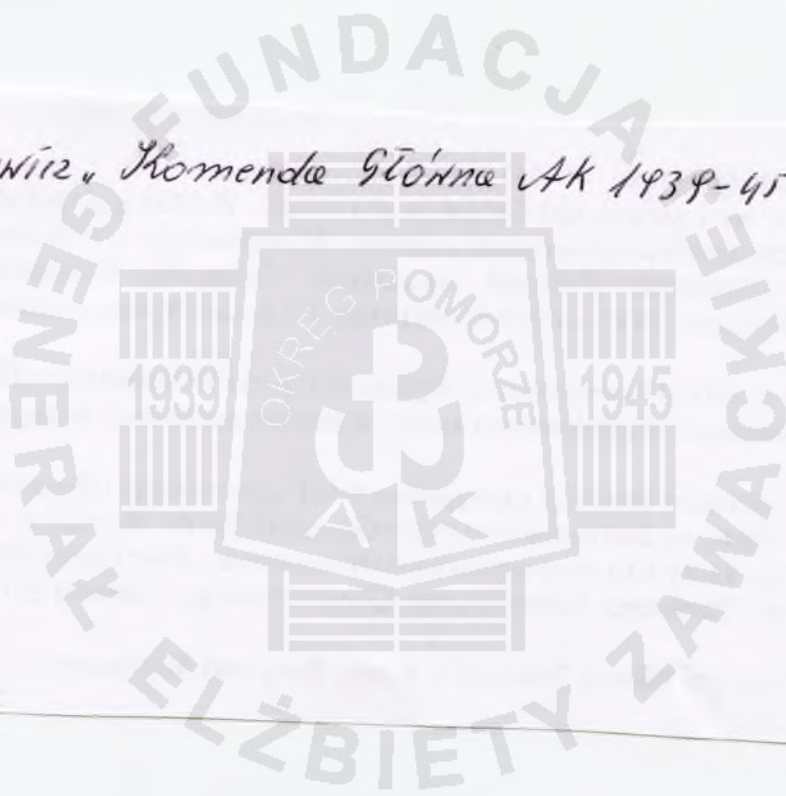
Od XII 1939 r. szef Wydziału Finansowego i Wydziału Opieki Podziemnej w Oddziale I DG SZP i KG ZWZ-AK. W Powstaniu Warszawskim m.in. w służbie sanitarnej w Szpitalu Jana Bożego. Ciężko ranna.

Po wojnie od 1949 r. sekretarz redakcji czasopisma NOT „Inwestycje i Budownictwo”. W latach 1957—1961 kierownik działu wydawnictw Instytutu Geografii PAN. W 1958 r. objęła także opiekę nad serią wydawnictw tego Instytutu, przygotowując 60 numerów „Prac Geograficznych”. Sekretarz Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Geograficznego. Zmarła 8 IX 1975 r. w Warszawie.

Odznaczona m.in. Orderem Virtuti Militari V klasy, Krzyżem Walecznych.

verte s. 467

Zob. M. Ney-Krawczyński, "Komenda Główna AK 1939-45", N-№ 1990 s. 467.

WKODEK *Jadwiga*

